

The sea within

LISBETH GRUWEZ

'The sea within' is als eten met teveel suiker: het verdooft smaak en vernietigt nuance.

Pieter T'Jonck

Gezien op 07 november 2018

Je kan heel wat opsteken van 'The sea within', het nieuwe stuk van Lisbeth Gruwez.

03 NOVEMBER 2018

Je kan heel wat opsteken van 'The sea within', het nieuwe stuk van Lisbeth Gruwez. Bijvoorbeeld dat een publiek ontroeren ook lukt zonder de omweg van een sterke choreografie. Maar ook dat dat een buitengewone danseres als Lisbeth Gruwez niet per se een goede choreografe is.

'The sea within' komt en gaat in golven, precies zoals het Lisbeth Gruwez voor ogen stond. Het begint met een leeg, hel verlicht podium. Aan de randen ervan ontwaart je in de schemering liggende vrouwen. Een eerste vrouw met lang krulhaar betreedt het middenveld. Ze draagt niets dan een spierwitte slip en een donkerpaars lijfje met halflange mouwen.

Dat frappante kleurcontrast gaat samen met even frappante gebaren. In slow motion neemt de vrouw dramatische poses aan. Armen en benen die ijzingwekkend traag naar buiten draaien, alsof ze uit de kom willen gaan, een rug die gespannen voor- en achterover kromt, vingers die hiërogliefen vormen, een lijf in wankel en gespannen evenwicht.

Ze blijft niet alleen. De ene na de andere danseres vervoegt haar tot ze met z'n tienden, de ene al gekwelder dan de andere, het podium vullen. Ook akoestisch gaat het crescendo: synthesizers en percussie -een compositie van Maarten van Cauwenberghe, Elco Blijweert en ...overstemmen steeds meer de eerste zachte fluitklanken om bijna ongemerkt een 'wall of sound' te vormen.

Even steels komen de vrouwen steeds dicht bij elkaar tot ze op een kluitje in het midden van het podium tegen elkaar staan. De nabijheid verenigt hen ook in choreografisch opzicht: zachtjes wiegen ze heen en waar als onderwaterplanten in woelig water. Waarna het beeld uit elkaar spat en de klank abrupt stopt. Daarna herbegint het verhaal weer, met bewegingen die toenemen in intensiteit en aanzwellende, soms zelfs oorverdovend luide muziek.

De variatie zit vooral in de aard van de bewegingen en in de grote bewegingspatronen.

De variatie zit vooral in de aard van de bewegingen en in de grote bewegingspatronen. In één fragment lijken de vrouwen op het punt om elkaar de ogen uit te krabben, terwijl ze naar het einde in een tollende derwisjdans vrede lijken te vinden. Soms bewegen ze ver van elkaar, soms juist heel dicht op elkaar, en dan vaak in een wervelende cirkelbeweging. Als een kolkende massa.

Zo'n beelden missen hun effect niet als je beschikt over goed getrainde, expressieve dansers. Een suggestief bewegend lijf, gedragen door opzweepende muziek, dat werkt immers altijd. En veel lichamen die tegelijk bewegen, dat werkt nog meer. Het is het choreografische equivalent van de volumeknop voluit open draaien. De muziek wordt er niet beter door, maar grijpt wel sterker aan. Zeker met een uitgekiende belichting (Harry Cole) krijg je dan wat heet een overweldigende show.

Je blijft echter met lege handen achter. 'The sea within' is als eten met teveel suiker: het verdooft smaak en vernietigt nuance. Zolang je eet is er dat machtig voldaan gevoel, maar daarna is het meteen weer weg. Er is niets waar je hier een kluif aan hebt. Er ontstaat geen bewegingstaal: wat de dansers doen is één en al verrassing en vondst, zodat niets echt verrast. Er ontstaat geen ruimtelijke structuur, er zijn enkel eenvoudige figuren die elkaar spanningsloos opvolgen. Er is geen variatie of thema. Het gaat gewoon steeds in één richting: van zacht naar hard, van weinig naar veel. Dat is even leuk, en het kan zelfs even ontroeren. Maar blijven hangen doet het niet. En choreografie is het evenmin.